

VICTORIA WLOSOK

Ako nájsť stratené dievča

KEĎ ZAČNÚ MIZNÚŤ
TELÁ, NA POVRCH
VYCHÁDZAJÚ
TAJOMSTVÁ

COO
BOO

Ako nájsť stratené dievča

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Victoria Wlosok

Ako nájsť stratené dievča – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ako
nájsť
stratené
dievča

Ako nájsť stratené dievča

VICTORIA WLOSOK

Preložila Katarína Kvoriaková

COO
BOO

Victoria Wlosok: How to find a missing girl

Copyright © 2023 by Victoria Wlosok

Cover photos copyright © by Indeed/GettyImages.com.

Cover copyright © 2023 by Hachette Book Group, Inc.

This edition published by arrangement with Little Brown Books
for Young Readers, a division of Hachette Book Group Inc.,
New York, New York, USA. All rights reserved.

Translation © Katarína Kvoriaková, 2024

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4023-4

ISBN e-knihy 978-80-566-4027-2 (1. zverejnenie, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4028-9 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4026-5 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Venujem svojim rodičom za to,
že vo mňa vždy verili.
Táto prvá je pre vás.

AKO NÁJŠŤ STRATENÉ DIEVČA PODCAST

Upútavka

HEATHER NASATOVÁ: Keď sa lepšie pozriete na Hillwood v Louisiane, ospalú južanskú komunitu uvelebenú v oblasti Lafourche, rýchlo pochopíte jedno: nejde o žiadne mestečko duchov.

MUŽ č. 1: Možno by sa dalo hovoriť o vidieckej oblasti, ale máme tu spoločnosť Deveraux Industries. Sme súčasťou Akadianského cukrového pásu. Mŕtve rameno Lafourche uživí množstvo rybárov a dokonca aj so škodami po hurikánoch a tropických búrkach a toľkých záplavách, že je ťažké ich vôbec spočítať, sa tu stále všetci cítíme bezpečne. Dávame si pozor na svojich.

HEATHER NASATOVÁ: No aj napriek tomu práve uplynulo šesť mesiacov, odkedy sa doslova zľahla zem po osemnásťročnej hviezdnej roztlieskavačke a z obce sa stalo mestečko duchov. Strach tu nevyvolávajú opustené budovy, ale jediná otázka: Čo sa stalo so Stellou Blackthornou v noc, keď zmizla?

[ZVUČKA]

ŽENA č. 1: Jej mladšia sestra... ju videla ako posledná.

DIEVČA č. 1: Vraj ušla. Ale prosím vás. Nikto nezamáva mestu na rozlúčku a nevyparí sa tesne pred slávnostným plesom absolventov, hlavne keď na ňom má získať titul kráľovnej. A už vôbec nie v maturitnom ročníku.

MUŽ č. 2: Bola srdcom komunity. Žiarivým príkladom toho, čo sa dá dosiahnuť, keď na sebe vytrvalo a tvrdo pracujete. Jej strata nás všetkých bolestivo zasiahla.
[ZVUČKA TÍCHNE]

HEATHER NASATOVÁ: A práve odpoveď na túto otázku sa budem snažiť nájsť v svojom podcaste o skutočných zločinoch s názvom *Ako nájsť stratené dievča*. Chcem sa v ňom sústrediť na okolnosti zmiznutia Stelly Blackthornovej, ku ktorému došlo minulý rok v septembri, a pokúsim sa zistiť, prečo polícia prestala vyšetrovať jej prípad. Môžete nás počúvať na Spotify, Apple podcastoch alebo cez svoju obľúbenú podcastovú aplikáciu. Nové epizódy budú vychádzať vždy v prvý pondelok v mesiaci. Začíname už v marci.

[ZÁVEREČNÁ ZVUČKA]

HEATHER NASATOVÁ: Mladá roztľieskavačka Stella Blackthornová je stále nezvestná. Jej rodina pátra po odpovediach. A hoci dobre viem, že niektorí ma budú brať len ako stredoškolačku z hillwoodskej strednej, nezastavím sa, kým tomu neprídem na klb.... Kým nezistím, ako nájsť stratené dievča a priviesť ho domov. Lebo keď ľudia rozprávajú, ja počúvam. A čo som sa dopytala v posledných týždňoch? Nuž, Hillwood... povedzte, že som sa toho dozvedela celkom dosť.

Prvá část

Prvá kapitola

ŠTVRTOK 14. OKTÓBRA o 21.48

Každý predsa vie, že na sledovačku si treba obliecť niečo čierne. Patrí to k všeobecným znalostiam, rovnako ako to, že *lesby používajú dievča v červenom, a keď sa psychicky zrútiš na školskom plese, takmer určite skončíš na nejakej otrasnej klinike*. Prstami v rukaviciach si držím koreň nosa – no netriem si ho úplne – a vysvetľujem toto základné pravidlo. Sammy Valdez-Taylorová, skvelá hackerka a jedna tretina mojej lesbickej amatérskej detektívnej agentúry, pritom prikyvuje.

Blysnem pohľadom na jej krikľavožlté tričko Hasune Miku, kockovanú sukničku a obrovské lesklé ružové čižmy na platforme. „Tak prečo,“ pýtam sa jej cez zaťaté zuby s asi nie práve najšarmantnejším úsmevom, „prečo máš na sebe *všetky farby sveta?*“

Imani – druhá tretina našej agentúry – sa vedľa mňa uškŕňa a opiera sa chrbtom o auto. Stojí priamo pred domom Valdez-Taylorovcov, čo by mohol byť problém, keby nás Sammini rodičia nezbožňovali. Kým si však Sammy nezhorší známk, jej rodinu absolútne netrápi, kam v noci chodí – ani ako pri tom vyzerá.

„Fakt je to také zlé?“ nadhodí Sammy a poťahá sa za dva drdoly, ktoré sa jej podarilo vykúzliť z hustej kučeravej hrivky navrchu hlavy. Povzdychnem si a končekmi prsta si prejdem po nose.

Vec sa má tak: Heather Nasatová nám nikdy neodpustí, ak tento džob dnes zbabreme. Momentálne je najlepšou klientkou agentúry, ale iba preto, že odkedy začala pred mesiacom chodiť s tým kreténom Nathanom Deverauxom, stala sa z nej paranoidná čudáčka. A presne preto sme dnes večer s agentúrou vonku a chystáme sa sledovať spomínaného debilného frajera, namiesto toho, aby sme sedeli doma pri srdcervúcom vypisovaní prihlášok na výšku. Tak sa zdá, že zákazník je zákazník, aj keď sa z neho vyklúje vaša posledná (a jediná) bývalá.

„Vieš, čo je dobré na tom, keď o všetkom cynicky pochybuješ?“ pýta sa Imani, keď s úsmevom otvára kufor auta. Spomedzi nás troch nik iný nevie šoférovať – Sammy sa ešte ani neprihlásila do autoškoly a ja som pansexuálka. Prieči sa to mojej podstate.

Sammy pokrčí plecami, keď sa Imani vynorí z kufra svojej Hrozivej Hondy s hŕbou úhľadne poskladaného oblečenia – čierneho, uznanlivo prikývnem – a podáva jej ho. „To, že sa vždy na všetko pripravíš.“

Sammy sa na tvári zjaví obrovský úškrn. „Už sa ti ich podarilo dokončiť?“

„Včera večer,“ potvrdí Imani s miernym úsmevom. „Zabralo mi to viac času ako upraviť bundy Ružových dám z *Pomády*, ale nehovor to pani Landriovej.“

„Sú úžasné, dajte mi tak dve sekundy, hodím to na seba!“ vyhlási Sammy a zase zmizne v dome. Keď sa dvere s rachotom zabuchnú, s Imani si vymeníme pochybovačné pohľady. Krútim hlavou. Strávime tam celú večnosť.

Aspoňže je dnes pekné počasie. Je svieža októbrová noc v Hillwoode, na nebi ani mráčik a vzduch zaplňa vábivý prísľub opadaného lístia a zúrivého vetra, ktorý prefúkne ešte aj môj obľúbený dlhý čierny kabát. Hoci na tom aj tak nezáleží, lebo krv pod pokožkou mi elektrizuje. Toto je môj prvý džob od toho fiaska na slávnostnom plese minulý mesiac – od výročia zmiznutia mojej staršej sestry Stelly – a som odhodlaná to všetko napraviť. Prežiť dnešný deň tak, ako som prežila tamten, udržať emócie na uzde a agentúru nad vodou.

O desať minút sa vynorí kompletne prezlečená Sammy s úškrnom na perách. Rolák a široké nohavice od Imani jej perfektne sedia, dokonca si na hlavu nasadila čiernu pletenú čiapku a stiahla si ju hlboko do čela. Má to však háčik. Lem čiapky zdobí aspoň dvadsať kamienkových nálepiek v tvare hviezdíčiek a Sammy visia z uší náušnice v tvare malých bábätiek.

Uzemním ju pohľadom. „Sam, musíme to brať vážne.“

Úsmev jej zamrzne. „Veď hej,“ trvá na svojom. „Pozri sa, iba preto, že sa neobliekam presne tak, ako treba, to ešte neznamená, že nie som hodnotným členom tímu. Vyvinula som GPS aplikáciu a zosynchronizovala ju s nebezpečne nelegálnym sledovacím zariadením na Nathanovom aute. Viem sa nabúrať do hocijakej databázy a vnášam do našej skupinovej dynami-

ky nevyhnutnú dávku ľahkosti. A tiež som vytvorila bohovský playlist na dnešnú sledovaciu akciu v štvrti Bellevue. Takže naozaj by si ma nemala odsudzovať za to, že som sa rozhodla trochu si oživiť šatník.“ Vytiahne spod čiapky zatúlanú kučeru. „Sú v ňom všetky hity: *Every Breath You Take* od Police, *People Watching* od Conan Gray a tiež *Paparazzi* od Lady Gaga...”

„Dost bolo tárania,“ preruší ju Imani, čím ma, vďaka bohu, ušetrí počúvania ďalšieho výberu zo Samminho zoznamu. „Nasadajte!“

Otvorím dvere na čiernej Honde patriacej Imani, vklznem na zadné sedadlo a Sammy prenechám miesto spolujazdca, aby mohla sledovať Nathana a porovnávať jeho pozíciu s našou. Ak sa dostane do štvrte Bellevue skôr ako my, budeme musieť celú akciu zrušiť.

Imani naštartuje a z reproduktorov začne revať rozčuľujúci gitarový riff. Pozriem sa im do očí a Sammy sa sebavedomo uškrnie do spätného zrkadla. „*One Way or Another?* To vážne?“

Imani sa zaškerí. „Blondie alebo zblbni, baby,“ ozve sa, zarádí rýchlosť a šikovne vyrazí zo Samminej príjazdovej cesty.

Keď sa vyrútime od Valdez-Taylerovcov, okolo ruky si omotám remeň fotoaparátu. Nikon DSLR je jednou z najvzácnejších vecí, ktoré vlastním. Má nastaviteľné šošovky s vysokým rozlíšením, zvláda aj slabé osvetlenie a výborne sa hodí pre tú hromadu klientov, ktorá sa nám nakopila, odkedy sme sa my traja začali kamarátiť a rozbehli pátranie po tom, ako minulý rok na jeseň zmizla moja sestra. Dostala som ho ako darček od Imani a Sammy, keď sme sa uprostred januára rozhodli oficiálne založiť agentúru. Toto rozhodnutie ma vytiahlo z najhorších okamihov môjho života a slúži mi ako hmatateľný dôkaz, že sme jeden tím.

A nikdy to nevidno lepšie, ako keď sa chystáme do akcie.

„Zdá sa, že ide zadnými uličkami,“ oznámi Sammy s pohľadom upreným na displej telefónu. „Ak si švihneme, predbehneme ho.“

„Prečo by sme ho mali predbiehať?“ pýta sa Imani, keď preletíme popri ošarpaných domoch, magnóliách nesmelo vyrastajúcich z červenej prašnej zeme a popri veľkej upútavke na JOANINO BISTRO: NAJLEPŠIE KAJUNSKÉ A KREOLSKÉ RAŇAJKY V MESTE! „Mali by sme ísť za ním a sledovať ho. No teraz sa musíme dostať do štvrte Bellevue skôr ako Deveraux, lebo *niekto*...“ Imani prudko zabočí doprava, hneďými rukami zvierá volant, „... zmaril celý náš plán zjavným ignorovaním pravidiel obliekania.“

Zaškerím sa. Imani na oblečení fakt záleží.

Bellevue je jediná strážená štvrť v meste. Stoja v nej obrovské domy, všetky vyzerajú rovnako, pred nimi sú rovnaké trávniky a vo vnútri rovnaké typy bohatých belochoch. Aj Nasatovci tam žijú, ale Deverauxovci nie. No minulý štvrtok o desiatej večer sa Heather zdalo, že Nathanov pickup zastal v slepej uličke v štvrti, ale Nathan za ňou neprišiel.

Preto tá sledovačka.

„Ja len hovorím, že zabočil na Nouvelle Lane,“ odvetí Sammy. „Ak pôjdeme rovno k bráne, predbehneme ho, ale budeme potrebovať kartu na vstup.“

„Ja ju mám.“

Mala to byť iba poznámka akože „mimochodom“, ale Sammy na mňa v spätnom zrkadle vypleští oči a padne jej sánka. „No to snáď nie!“ piští.

„Čo?“ pýtam sa nevinne, vytiahnem mobil a zložím svoj plastový obal s nápisom NAJÚŽASNEJŠÍ PANSEXUÁL. Spod ne-

ho na mňa žmurká zlatý lístok do štvrte Bellevue od Heather Nasatovej. „Nebude jej chýbať. Vzala som jej ho asi približne pred pol rokom.“

Presnejšie, pred šiestimi mesiacmi, dvomi týždňami a piatimi dňami.

Imani sa uškrnie. „To znie presne ako Iris Blackthornová, ktorú poznáme a zbožňujeme,“ hovorí, zabočí na cestu potiahnutú čerstvým asfaltom a plynulo prechádza k vysokej kovovej bráne. Obrovský nápis vpredu oznamuje, že oblasť za bránou je štvrť BELLEVUE: REZIDENČNÁ UZAVRETÁ KOMUNITA. Snobstvo z toho priam kričí a už si viem živo predstaviť tie škaredé biele psy s vypúlenými očami.

Jedno zamávanie kartou pred čítačkou a už sa vezieme štvrťou luxusných domov, zatiaľ čo Nathan Deveraux sa stále len blíži po Nouvelle Lane. Touto štvrťou sa mnohí dosť pýšia, čo je vtipné hlavne preto, že Hillwood bol kedysi iba chudobným rybárskym mestom v kajunskej oblasti, kým neprišli Deverauxovci a nevybudovali tu chemickú továreň na mŕtvom ramene Lafourche. No miesto, kde žije Heather, by pokojne mohlo patriť aj do celkom iného sveta.

Hillwood možno znie, akoby sa nachádzal uprostred bohatých zalesnených oblastí, ale podstatnú časť – tú časť, ktorú nepohltilo viac ako tridsať kilometrov rozvalujúcich sa močiarov – tvoria zanedbané kempy pre obytné prívesy, popraskané cesty a sivé nebo. A štvrť Bellevue? Večne zelená tráva aj v neskorej jeseň, umelé jazierko s krdľami kačiek, ktoré skôr krmia, ako ich lovia, a rovnaké domy rovnako nepoškvrnené ako frankofili, ktorí v nich žijú.

Je to raj. A možno aj kúsok pekla.

Sammy sa zamračí. „Napísala som Heather, aby vedela, kde sme, ale asi sa neozve včas. V poslednej dobe akosi ignoruje moje správy.“

„Tak potom je dobré, že sme už tu,“ hlesnem a bradou ukážem na Heatherin nudný jednoposchodový dom so sivými okenicami. Vonku sa už zotmelo, preto by si nikto nemal všimnúť Hrozivú Hondu so zapnutým motorom pred tromi rezidenčnými domami s bazénom, no zároveň máme dosť svetla, aby sme ukoristili dosť detailných záberov pre Heather, ktorej frajer sa síce vybral do jej štvrte, ale nie k nej domov. V čo vlastne v tomto prípade aj dúfam.

Sammy prikývne a Imani stíši hlasitosť hudby práve vo chvíli, keď za nami zavrčí motor. A hej, možno pripnúť sledovacie zariadenie na auto Nathana Deverauxa nie je úplne v súlade s morálkou. Možno by nás jeho rodičia, veľavážení Edward a Elizabeth Deverauxovci z Deveraux Industries, pohnali pred súd, keby zistili, čo to tu stvárame v nočných hodinách, a keby k tomu došlo, možno by nás pred hnevom rodiny, ktorá v podstate *riadi* celý Hillwood, nezachránil ani vplyv primátora Nasata.

No aj keď si dobre uvedomujem, v akej vratkej pozícii sme sa s Imani a Sammy ocitli ako tajný stredoškolský klub detektívov, vzrušenie, ktoré mnou prebehne, keď nám do výhľadu vpláva Nathanov biely pickup, nič neprekoná.

Presne načas.

„Objekt na dohľad,“ zašepká Sammy a stlačí tlačidlo nahrávania na mobile presne vo chvíli, keď Heatherin frajer vystúpi z auta. Potichu ho odfotoím. Nathan Deveraux, dedič rodinného priemyselného impéria so strapatými vlasmi, širokými plecami, otrasným egom a tmavohnedými očami. Netuším, čo na

ňom Heather vidí, ale musím zopakovať, že ja si na osobnosti zakladám viac ako väčšina ľudí. Nathan je hajzlík a ja o tom viem dosť nato, aby sa mi z neho dvíhal žalúdok, svoje jantárové vlasy si môže prehrabávať prstami, koľko len chce.

Objektív zaostrím na čierne plastové vrečko v jeho druhej ruke. Nevidím dovnútra, ale vyzerá to neskutočne pochybne. Má tam niečo pre seba a svoju frajerku? Hádám Heather nelieta v drogách?

Imani zachytí môj pohľad a viem, že tiež zbadalo to, čo Nathan nesie. Mierne pokrúti hlavou, na tvári svieti varovanie. *Dokonči to, Iris. Iba preto sme sem prišli.*

Zatnem zuby. Nebudem mať čo dotiahnuť do konca, ak Nathan ide k priateľke a budú spolu iba fajčiť. Potom prideme o peniaze za dnešnú akciu a teta Megan sa do mňa zase pustí, aby som si našla ozajstnú robotu, namiesto toho, aby som sa vo voľnom čase hrala na detektívku. A zase budem musieť počúvať TEN monológ.

Keď už je Nathan blízko príjazdovej cesty k Heather, ale nezabočí, horúčkovo zmením nastavenie objektívu.

Rozmazané.

Neostré.

Mimo záberu.

Dočerta!

S vedomím, čo presne riskujem – čo všetci riskujeme –, keby nás chytili, sa nahnem dopredu a znovu prestavím foťák. Počas tých pár sekúnd nastavovania ho stratím z dohľadu. Panikárim, až ho zahliadnem znovu. Tam si.

Sledujem to všetko cez objektív. Nathan sa otočí. Vybehne po schodoch iného nevýrazného jednoposchodového domu. Zaklope raz. Druhý raz.

Takmer ten záber prešvihnem. Takmer, lebo roky praxe prinútiť moje prsty konať a dlho zatlačiť ten gombík.

„Mňa porazí!“ utrúsi Imani.

Dvere domu sa zabuchnú, ozvena sa nesie ulicou a medzitým sa načítava posledná fotografia. A na nej Nathan Deveraux objíma nejakú blondínu a vášnivo ju bozkáva. A oboch v tom zábere dokonale vidno.

Blondína, nie Heather Nasatová.

Druhá kapitola

PIATOK 15. OKTÓBRA o 9.13

Zízam na skrčený článok z wikiHow na kolenách, nakláňam sa na stole, aby učiteľka pokročilej chémie nevidela, že v skutočnosti nevyplňam pracovný list o teórii atómu.

AKO POVEDAŤ KAMARÁTKE, ŽE JU PODVÁDZA FRAJER (S OBRÁZKAMI)

Zdá sa vám, že vašu kamarátku podvádza partner? A prichytili ste ho pri tom? Čo v takom prípade robiť?

V prvom rade si musíte uvedomiť, že môže byť ťažké rozhodnúť sa, či jej to povieť alebo nie. Vždy berte do úvahy možné emocionálne, psychické a fy-

zické následky takéhoto odhalenia. Ďalej sa musíte rozhodnúť, či túto informáciu...

„Iris Blackthornová!“

Doriti!

Článok z wikiHow, ktorý som si pred hodinou vytlačila, si zastrčím medzi stehná a zdvihnem hlavu. Pozriem do očí pani Eastwickovej. Napraví si okuliare s rohovinovým rámom a zíza na mňa, zapicháva do mňa svoj jastrabí zrak. „Už si skončila?“

Jedno z dievčat vedľa mňa sa zachichoce a ja cítim, ako mi horia končeky uší. „Áno,“ zaklamem a nasilu hľadím do očí učiteľke chémie.

„Výborne,“ hlesne, otočí sa späť k digitálnej tabuli. Dúfam, že sa to tým končí, ale Eastwicková vytiahne nevyplnenú kópiu pracovného listu a poťuká po ňom koncom pera. „V takom prípade nám budeš vedieť odpovedať na otázky.“

Drží pero a nakloní hlavu k tabuli. Prižmúrim oči, napchám si článok do zadného vrecka nohavíc a zakryjem ho okrajom svojho béžového svetra. Eastwicková dobre vie, že som nespravila ani prd, a iba ma skúša. Lenže toto nič nie je. To dám.

Postavím sa a prejdem do prednej časti triedy, vezmem si od nej pero a skúmam otázku pred sebou. S možnosťami výberu odpovede, vďaka Bohu, preto náhlivo zakrúžkujem hocičo a strčím pero späť do rúk pani Eastwickovej. Zazvoní a učiteľka zíza na tabuľu. V hrudi mi absurdne pulzuje nádej. Nebodaj som to zvládla?

Potom sa jej na tvári rozťahne zlomyseľný úškrn. „Stretne-me sa po hodine, Iris.“

Tak nič.

Vytočená schmatnem svoju crossbody tašku a čakám, kým sa trieda vyprázdni. Zaberie to iba pár sekúnd a zostanem tam už iba ja, Eastwicková a štyri teplomery Galileo na katedre. *Nech už to mám za sebou.*

„Robí mi starosti tvoja pracovná morálka, Iris,“ začne pani Eastwicková, presne tak isto, ako začína vždy. Oči mi pohasnú, až kým nebude rad na mne, aby som prikývla alebo zo seba vysúdala „um-hm“, aby to vyzeralo, že ju aj počúvam. S ňou je to zakaždým dokola to isté: *Si šikovná študentka, ale musíš sa viac snažiť. Tvoj výkon na mojich hodinách mimoriadne klesol. Kazia sa ti známky.*

Nie si Stella a nemôžem si pomôcť, ale odsudzujem ťa za to.

Už som si na to zvykla. Nikto v Hillwoode ma neberie ako mňa. Okrem agentúry ma všetci poznajú iba ako Iris Blackthor novú, mladšiu sestru Stelly Blackthornovej. Nedokážem sa vymaniť z jej tieňa. Ona bola hviezdna študentka, súčasť súťažného družstva roztlieskavačiek, dievča, ktoré by vám dalo aj ľavú ruku, keby ste ju o to požiadali. Ja som tá nemožná. Ja som tá, ktorú im tu nechala.

Blysnem pohľadom na hodinky. Oblúbená učiteľka mojej sestry stále rozpráva, lenže ja už som mala byť v tejto chvíli na porade agentúry s Heather. Kým dostanem príležitosť prerušiť pani Eastwickovú s výhovorkou, prečo už musím odísť, dvere sa rozletia a dnu vojde Delphine Fontenotová.

Tvár s ostrými črtami, bledou pokožkou a bielymi blond vlasmi, ktoré jej v prstienkoch padajú doprostred chrbta, pripomína porcelánovú bábiku. Delphine Fontenotová si okamžite podmaní každú miestnosť, do ktorej vstúpi. Je kapitánkou tímu roztlieskavačiek, predsedníčkou miestnej pobočky Národnej

ctenej spoločnosti a zároveň je to aj hlavná mrcha hillwoodskej strednej školy. Nevie, čo tam hľadá, ale nemohla si vybrať lepší čas. Podíde až ku mne, potom zastane, nadradenosť z nej priam srší. Ja bez váhania využijem rozptýlenie, ktoré mi poskytne.

„Skončili sme?“ preruším pani Eastwickovú, už sa nehrám na dobrú. „Lebo vlastne mám ešte aj iné veci na práci, takže...“

Učiteľka chémie sa zamračí. „Áno,“ odvetí, pohľadom varovne preskočí k Delphine. Tá predou mnou zrejme nechce žiadať od učiteľky možnosť získať známku navyše alebo čo tam, dočerta, vlastne robí, a mňa to, priznám sa, ani netrápi. „Áno, skončili sme. Nateraz.“

Ledva sa zadržím, aby som neprevrátila oči, vezmem si mobil z košíka na stole pred Delphine a odchádzam z učebne pani Eastwickovej, dvere sa za mnou hlasno zaplesnú. Toľko k jej starostiam o mňa.

„Kde si bola?“ vyhrkne Sammy, keď sa o pár minút zastavím pred učebňou fyziky pána Coopera. Má na sebe obrovský ružový príšplášť a čižmy na nízkom opätku až po kolená. Naproti tomu Imani má oblečené vyblednuté tričko *Wicked*, čiernobielu flanelovú košeľu a odstrihnuté čierne džínsy. Na niekoho, koho život sa točí okolo tvorby poburujúcich divadelných kostýmov, je priam ironické, že sa Imani oblieka tak všedne. Hoci to dáva zmysel. Radšej bude čušať v zákulisí, zbierať klebety a opravovať chyby na handrách, ako sa predvádzať vo svetle reflektorov. A práve vďaka tomu sa im napokon jedného dňa podarí získať

cenu Tony za najlepší návrh kostýmov v muzikáli a práve preto má pre agentúru zásadný prínos.

Zašklabím sa. „Eastwicková ma zdržala po hodine.“

„Zase? Preboha, už by si tá ženská mohla dať pokoj.“

„No, v každom prípade nás teší, že si sa k nám konečne pripojila,“ zhodnotí Imani a podá mi novučičský USB kľúč. „Už si sa rozhodla, ako jej to oznámiš?“

Včera večer sme sa zhodli, že ja by som mala Heather ozrejmiť, čo sme zistili o Nathanovi. Máme iba obmedzené množstvo informácií o jej blbom nevernom frajerovi, hlavne preto, lebo si nás potom všimol strážnik štvrte Bellevue a nemohli sme odhaliť identitu Nathanovej záhadnej priateľky. A tiež internetový zoznam obyvateľov uzavretého sídliska dokonale chráni firewall, ale máme aspoň fotky. My síce netušíme, kto žije na adrese La Belle Lane 343, no Heather by to vedieť mohla.

„Hej,“ odpoviem Imani a presviedčam skôr samu seba.

„Dobre,“ pritaká a pozrie na chodbu, „lebo akurát prichádza.“

Otočím hlavu, keď si to Heather Nasatová namieri rovno k nám – štíhla, vysoká s tmavými vlasmi a oblečená v typickej zeleno-zlatej uniforme roztlieskavačiek hillwoodskej strednej školy. Pritláča si trblietavý diár k hrudi a vyžaruje z nej sebavedomie – také skutočné.

Súčasná hviezda našej školy, pomyslím si, keď zastane pred nami. Primátorova dcéra. Moja bývala priateľka.

„Ahojte,“ pozdraví nás. Zblízka vôbec nevyzerá až tak hviezdne.

Keď sa na ňu pozriem, zovrie mi hrud' a zaplavia ma spomienky, ktoré mi akosi pripadajú skutočné a zároveň čiastočne

vybájené – spoločné popíjanie ľadovej triešte na tribúne počas tréningu povzbudzovania. Keď predstierala, že sa vlastne nič nestalo, keď sa jej noha obtrela o moju. Keď som si vypýtala jej kontakt na Instagrame pod zámenkou kontroly úloh a potom sme si donekonečna posielali správy, odporúčali pesničky, frflali spolu a ventilovali sa a do neskorej noci sme si vymieňali sprosté vtipné obrázky o pokročilej vede životného prostredia. Keď som pre ňu vytvorila zoznam pesničiek a ona pre mňa tiež.

„Uhm, ahoj,“ odvetí Sammy a jej veľké hnedé oči zabiehajú ku mne. Vyzýva ma, aby som začala. Ibaže ja nemôžem. Teraz, keď nás delí iba kúsok, ľahko si všimnem, že to nie je tá istá dievča, ktoré si pamätám. Táto Heather už nie je tá, s ktorou som sa celé hodiny bozkávala, tá, ktorá ma volala Motýlik, tá, na ktorej mi kedysi tak veľmi záležalo. A hoci ňou už nejaký ten čas nebola, ešte nikdy som ju nevidela v takomto stave: tmavé oči podliate krvou, lesklé čierne vlasy jej vykúkajú z vysokého vrkoča v prameňoch, skladaná sukňa pokrčená a špinavá. Na pol sekundy sa obzrie cez plece a potom sa znovu zadíva na mňa. A mne sa v hlave vynoria myšlienky z včerajšieho večera a desivo šepkajú: *Je z nej paranoidná troska.*

Heather sa usmeje, ale vidno na nej únavu. „Máme fotku?“

Pokrútim hlavou a podávam jej USB kľúč.

Nepohne sa, aby si ho vzala. Radšej pevnejšie zovrie svoj fialový zápisník a obzerá sa po chodbe, akoby niekoho hľadala. „Len mi to povedz,“ navrhne. „Povedzte mi, čo ste zistili.“

Zahryznem si do pery. Okolo nás sa po chodbe prehánajú ďalší študenti, bavia sa a smejú sa spolu na ceste na tridsaťminútové stretnutie klubov medzi prvým a druhým vyučovacím blokom. A je to tu. Okamih pravdy.

„Ide o Nathana,“ prehovorím potichu, nasilu sa pozriem svojej bývalej do očí. „Podvádza ťa, Heaths.“

Neviem, čo som od nej čakala, možno popieranie, otupeň šok či slzy, lenže jej výraz sa nezmení. Iba tam stojí, tisne si k hrudi svoj trblietavý zošit a vyzerá ustato. „A to je všetko?“

Moji priatelia prikývnu a Heather to po nich zopakuje. „Okej, ďakujem.“ Vezme si USB kľúč, zvrtnie sa na päte, jej lesklé čierne vlasy za ňou švihnú, keď odpláva za Delphine Fontenotovou a Arden Blakovou, ktoré majú na sebe rovnaké uniformy ako ona. Tie dve sa rozostúpia, spravia jej miesto a Heather medzi ne dokonale zapadne. Potom sa spolu otočia. Neslávne známa trojica roztlieskavačiek a moja ex sa vznáša v strede ako fantóm. Záhada.

Duch.

„Hm,“ hlesne Imani a sleduje jej odchod. „To bolo... zaujímavé.“

Sammy pokrčí plecami. „Možno to už vedela. Musela mať podozrenie. Prečo by si nás inak najala?“

„Ktovie,“ odvetím s ľahkosťou a všetci traja vojdeme do učebne pána Coopera. Snažím sa pritom ignorovať neprijemný pocit v žalúdku. „V každom prípade to už nie je v našich rukách. My sme si svoju robotu spravili.“

Až na to, že tentoraz nedokážem úplne prijať slová, ktoré mi vychádzajú z úst.

„Presne. Takže čo ďalej?“ pýta sa Sammy s úškrnom, keď sa usadíme na svoje zvyčajné miesta. Hoci sa pán Cooper tvári ako *veľmi váženy fyzikár*, takisto sa radí medzi neskutočných kockáčov a len nedávno vyliezol z vysokej. Vedie mediálny klub, čo v podstate znamená, že na tridsať minút denne púš-

ta anime a občas reguluje hádku medzi Prvými robotickými nerdmi, ktorí sa vyhýbajú svojim povinnostiam zbierania peňazí. Jemu nevadí, keď si počas hodín píšeme – alebo v našom prípade nenápadne šepkáme. Tento klub je priam ideálny, ak náhodou vediete aj tajnú detektívnu agentúru. Alebo ak sa, ako Sammy, zamilujete do každého anime dievčaťa, ktoré sa zjaví na obrazovke.

„Dnes večer ideme na zápas,“ pripomeniem jej, keď si rozpustím svoje medovohnedé vlasy a znovu si ich vypnem do svojho typického drdola. „Luz Lorres-Torresová mešká s platbou za minulý mesiac a nemyslím si, že tie peniaze niekedy uvidíme, ak na ňu trochu osobne nezatlačíme.“

Už mesiace pokukujem po forenznej sade. Bol by to skvelý doplnok do vybavenia našej agentúry. To momentálne pozostáva z niekoľkých masiek od Imani, ktoré si zaradilo do svojho školského umeleckého portfólia, z môjho Nikonu a vreckového nožíka – darček od mojej mamy na dvanáste narodeniny. Tak by bolo super, keby naši platiaci zákazníci začali skutočne, no veď viete, platiť.

Pán Cooper pustí najnovšiu časť presne vo chvíli, keď sa dostavia poslední oneskorenci a my traja stíchneme. Sammy sa ihneď sústreďí na seriál, Imani listuje v svojom skicári s novými návrhmi na *Pomádu* a ja počkám na zvučku, potom vytiahnem mobil a začnem sa prehrabávať v príspevkoch na Reddite – r/BezStopy.

Vždy ma pichne pri srdci, keď si prečítam nový titulok:

Nala Riósová, 23, nezvestná od 11. októbra

46r., 190 cm, Steven Andrews, naposledy zahliadnutý v utorok vo West Point, Virgínia.

7. septembra sa stratila moja drahá priateľka Lara P. Hanniganová. Pýtam sa...

Ako si to prezerám, pichanie pri srdci sa zmení na starú známu bolesť. Nenájdem tam totiž nič o Stelle.

Nič nové o svojej sestre.

Odložím telefón, nedokážem sa pozerieť na ďalšie vlákna rozhovorov. Ani neviem, prečo som čakala, že tam nájdem niečo nové. Veď Stella zmizla už pred viac ako rokom, no nejaká časť zo mňa stále živí nádej. Tá istá moja časť založila agentúru, keď polícia na začiatku januára odložila Stellin prípad. Tá časť stále verí v spravodlivosť. Tá časť netúži po ničom viac, než po tom, aby sa našla sestra, ktorá ma vychovala.

Je to celkom zábavný príbeh. Keď sa rozkríкло, ako veľmi ma pohltil sestrin prípad – keď ma preslávilo zatknutie, lebo som sa minulý december stále vrtala v jej zmiznutí –, Luz Lorres-Torresová neoficiálne odštartovala agentúru, keď ma zastavila v mediálnom klube a spýtala sa ma, či by som vedela identifikovať osobu, ktorá jej kradne fotky a používa ich v zoznamovacej aplikácii v okruhu päťdesiatich kilometrov od Hillwoodu. Nepodujala by som sa na to, keby sa to tiché dievča, ktoré vždy písalo počítačové kódy v zadných laviciach triedy, neponúklo, že mi s tým pomôže, ani keby do toho nenavliekla ďalšieho človeka, s ktorým sa kamarátila, aby navrhol prestrojenie na akciu – prichytený priamo pri čine –, ktorá zahanbí aj program *Catfish* na stanici MTV. Lenže my traja sme to dokázali. Dotiahli sme svoju prvú akciu do konca. A vtedy sa to všetko rozbehlo. Luz teraz patrí medzi naše najčastejších zákazníčky a s Imani a Sammy sme sa spriatelili.

„Niečo nové?“ pýta sa Imani, keď zodvihne hlavu od skicára.

Až nato, že aj napriek všetkému nášmu vyšetrovaniu stále

nemám ani potuchy, čo sa stalo mojej sestre v tú noc, keď sa stratila.

Pokrútim hlavou, ale keď zazvoní na koniec hodiny, v mysli mi stále víria myšlienky. Odchádzame na druhý blok vyučovania. Myslím na Stellu, keď ideme na obed a nasilu do seba pchám jedlo zo školskej jedálne. Myslím na Stellu, keď kráčam na hodinu pokročilej histórie USA a vidím fotografie dievčata s jasnými modrými očami na cvičeniach z analýzy historických dokumentov. Myslím na ňu, keď sa stretnem s Imani a Sammy po poslednom zvonení a spolu zamierime na futbalové ihrisko. A myslím na ňu aj vtedy, keď sa strhne vášnivá debata medzi tými dvomi o epizóde anime, ktorej som nevenovala žiadnu pozornosť, kým neprítomne šúcham medzi prstami prívěsok v tvare srdca z jej starej retiazky, aby mi dodal silu.

Zaplatíme za lístok a potom si nájdeme kúsok trávnikára neďaleko stánku s občerstvením. Hráme všetky kartové hry, na ktoré si spomenieme – žolíka, remy, vojnu, rybičky – so Samminým balíčkom kariet od spoločnosti Sanrio, až sa napokon dáv pomaly začne trúsiť na ihrisko a nebo nad nami stmavne na zakalenú modrú. Zápas sa čoskoro začne.

„Pozri,“ upozorní ma Imani a ukazuje na hlúčik dievčat v zeleno-zlatých uniformách roztľieskavačiek, ako si zúrivo šepkajú na konci radu na nachos. „Aj Luz je tam.“

Odložíme karty. Imani vyhráva našu záplavu špendlíkov, tri pokrčené jednodolárové bankovky a kupón do Lucillinho obchodu s dávno skončenou platnosťou. Potom sa zamiešame medzi ľudí pred stánkom s občerstvením, až kým nestojíme priamo za hillwoodskou hviezdou roztľieskavačkou. Sammy

jej poklepe po pleci a jedovatý výraz sa jej okamžite zmení na znechutenie, keď sa otočí.

Potlačím chuť prevrátiť oči.

„Dajte mi sekundu,“ oznámi Luz kamarátkam a kráča za nami do skrytého výklenku medzi stánkom a ihriskovými záchodmi. Svoje úlohy už dobre poznáme.

„Chceme, aby si nám zaplatila,“ oznámim na rovinu.

Luz si založí ruky vbok a ja sa zo všetkých síl pokúšam ignorovať zápach citrónového čističa zo záchodov, keď sa dvere za nami otvoria. „Nemám so sebou peňaženku.“

„Vážne?“

Znepokojene prestúpi z nohy na nohu. „Hej. Iba... vydržte do konca zápasu, dobre? Trénerka Hannequartová nechce, aby sme teraz niekam odchádzali, ale zaplatím vám, len čo sa to skončí.“

„Za čo im chceš zaplatiť?“ preruší ju uhladený hlas a tentoraz sa ani nesnažím tváriť, že sa nechcem prepadnúť pod zem, keď sa moja bývalá najlepšia kamarátka votrie do nášho polkruhu.

Lea Li Zhangová preskakuje pohľadom medzi nami štyrmi a jej sprostý novinársky preukaz sa leskne vo svetle lámp štadióna. Má na sebe bezchybný sveter a v šesťprstej ruke zvierá otlčený školský foťák – zjavne celá nedočkavá získať akékoľvek usvedčujúce zábery, ktoré by mohla potom uverejniť na šľavnej prvej stránke školského časopisu *Magnólia* na budúci týždeň. Jej nepatrný úsmev ma vytáča ako nič iné na celom svete. Už vidím ten titulok: „Iris Blackthornová – amatérska drogová dílerka?“

Hej. Tak to sa nestane.

„Čo nemáš iných priateľov z detstva, ktorým by si mohla zničiť život?“ idem na ňu zľahka, a keď si odhrňa snehobielu ofi-

nu z tváre, pohľadom sa na nej zastavím o sekundu dlhšie než treba. Ako odpoveď na môj neodbytný pohľad nadvihne jedno obočie. Potom sa pozriem na Luz, horúčave v svojich lícach nevenujem pozornosť. „Porozprávame sa neskôr.“

„Po zápase,“ pripomenie Imani a Luz prikývne, keď sa zvrtneme na päte a necháme ju tam s Leou Li Zhangovou, najpreslávenejšou amatérskou novinárkou hillwoodskej strednej.

„Takže asi zostávame, čo?“ vzdychne si Sammy, keď sa prederieme radom k stánku a zamierime na tribúnu.

„Asi určite,“ odvetí Imani rozvážne, „ale netvár sa tak sklúčene – posledný zápas sezóny je v oblasti Lafrouche v podstate to isté ako Newyorský týždeň módy. Veď sa pozri, máš tu vypchávky na pleciah, dramatický mejkap pod očami. A tiež výrazné rukavičky, obrovské helmy, úzke nohavice...“ Sammy sa zachichoce. „A tak ďalej.“

Zaškerím sa, keď sa vtisneme medzi dve dievčatá so zelenými rapkáčmi v zaplnenej študentskej tribúne. Sammy sa desať minút po výkope vyberie kúpiť pukance, Imani si po pätnástich vytiahne skicár a začne načrtávať sukne s nášivkami a ja neustále pohľadom zabieham k roztlieskavačkám. Heather medzi nimi nie je.

Zamračím sa. „Hej, Imani?“

„No?“ hlesne a načmára ceruzkou nášivku pri dolnom okraji. Rozhodca zapíše na píšťalke a rodičia nad nami okamžite začnú hulákať. Nathana zrejme prevälcoval súper – jeho číslo devätnásť poznám iba proti svojej vôli –, no podarí sa mu postaviť a striasť sa ich.

Zamračím sa ešte viac. „Ale nič.“

Oficiálne sa skončí prvý polčas. Keďže ide o posledný zápas sezóny na domácej pôde, hlásateľ sa poeticky rozplýva nad

tým, že každý hráč odchádza na jar na vysokú, a študentská sekcia – vedená roztlieskavačkami Bojovných aligátorov, žiada na Heather – vrieska, keď ich rodičia odprevádzajú krížom cez ihrisko. Keď oznámia meno Nathana Deverauxa, syna Edwarda a Elizabeth Deverauxových, kráča po žiarivo vysvietenom trávniku sám.

„Prepáč,“ ozve sa Lea, ktorá vôbec nevie, že by sa za niečo ospravedlňovala, keď sa zrazu zjaví vedľa mňa a vrazí mi fotoaparátom do lakťa. Predkloní sa, upravuje si objektív, určite aby zachytila dokonalé zábery hráčov amerického futbalu v poslednom ročníku hillwoodskej strednej. Sammy mi sústrastne ponúkne za hrst pukancov. Podľa obrovskej LED tabule na každej strane ihriska by mala o päť minút hra pokračovať.

Ibaže sa tak nestane.

Na okraji umelého trávniku sa niečo prihodí, keď sa Nathan pripojí k zvyšku tímu. Komentátor stále rozpráva, ale mne tuhne krv v žilách, keď pri reťazovom plote, ktorý oddeluje štadión od cesty, potichu zastane jedno policajné auto a vystúpi z neho dvaja vysokí policajti. Prejdú rovno k postrannej čiare, a keď zastanú rovno pred trénerom Bojovných aligátorov, Imani zmeľavie. A ja tiež.

Prvýkrát v tú noc vedome skúmam svoje okolie a pátram po niečom, čo tam nepatrí: Arden Blakeová nervózne šepká niečo Delphine Fontenotovej a ukradomky pozerá na trénerku Hannequartovú, aj keď by obe mali hecovať dav. Luz Lorres-Torresová máva brmbolcami, keď jej dievča vedľa skočí na nohu. Futbalisti s kamennými výrazmi si už nevychutnávajú okamih slávy, ale pomaly kráčajú ako svorka k policajtom a trénerovi Louvierovi.

Spomeniem si, čo nám Luz hovorila, keď sa ju naša agentúra snažila vypočúvať pred zápasom: *Trénerka Hannequartová nechce, aby sme sa teraz vzdávali.*

Sammy vedľa mňa sa prestane napchávať pukancami.

„Iris, podľa mňa...“ hovorí potichu, ale neskoro. Nedokážem sa ubrániť zvierajúcemu pocitu v žalúdku, v hlave mi plávajú myšlienky, z ktorých ma napína, keď hľadím na ihrisko.

Čo ak ide o Stellu?

Čo ak ju konečne našli?

Policaiti hovoria niečo trénerovi Louvierovi a medzi futbalistami hillwoodskej strednej sa náhle strhne rozruch. Studený nočný vzduch hustne a všetko tichne. Svetlá štadióna svietia príliš jasne a pália. Študenti do mňa strkajú a špirála chorobných myšlienok, ktorá ma občas pohltí, sa začne okolo mňa sťahovať ako slučka: *Našli Stellu. Stella je tu. Hovorila o Stelle.*

Nathan prikývne a aj dôstojník súhlasne pokýva hlavou. Odstúpi od tímu, vyzerá naštvane a potom ho odvedú.

Pokúšajú sa to urobiť v tichosti. Nevyvolať poplach, tváriť sa, že o nič nejde. Ibaže Nathanovi spoluhráči idú za ním, vykrikujú na policajtov a všetci to vidia. Aj *ja* to vidím.

Roztlieskavačky ani nepredstierajú, že by niečo roztlieskavali.

„Hej,“ prudký hlas ma vytrhne z myšlienok a privedie späť do reality ihriska. „Čo sa stalo? Čo sa to deje?“

Netuším, čo to má Lea Li Zhangová v sebe, no keď sa pýta, ľudia odpovedajú.

Tretiak pred nami zodvihne hlavu od telefónu a jeho tvár pokreslená zelenými a zlatými bodkami je mŕtvolne bledá. „Policaiti odvádzajú Nathana Deverauxa na vypočúvanie,“ vysvetľuje potichu. „Vyhlásili pátranie po Heather Nasatovej.“

Tretia kapitola

PIATOK 15. OKTÓBRA o 20.42

Svet sa mi zosype.

„Čože?“ zašepká Lea. A potom sa jej výraz zmení. „No počkať, a ty si kto? Ako to vieš?“

Tretiak krúti hlavou. „Môj oco robí na polícii. Práve mi napísal, aha, pozri.“ Otrčí k nám obrazovku svojho mobilu a s Leou a celou agentúrou sa nakloníme dopredu, aby sme si to prečítali. A naozaj, správa od kontaktu uloženého ako *všetci poliši sú otcovia* hovorí: *Dnes budem meškať. Nieкто vyhlásil pátranie po nezvestnej osobe, ide o dievča z tvojej školy.*

Tretiak odpísal: *Kto je to?*

A nasledujúca odpoveď: *Heather Nasatová. Musíme sa porozprávať s jej priateľom, iba pre istotu, ale pokoj, veď vieš, že tieto veci sa zvyčajne rýchlo vysvetlia.*

A možno aj nie, pomyslí si chladne.

„Kedy ju vyhlásili za nezvestnú?“ dožaduje sa odpovede Lea.
„Kto ju nahlásil? Vieš niečo viac?“

Tretiak pokrúti hlavou, zatvára sa kajúcne a strčí si mobil do vrečka. Na ihrisku pred nami sa futbalový tím hillwoodskej strednej nevyberie za trénerom, keď Nathana usádzajú v policajnom aute – jeden z dôstojníkov mu podrží otvorené dvere –, ale všetci hráči sa namiesto toho vyrútia zo štadiónu Alfreda J. Deverauxa. Možno zo solidarity? Tvár trénera Louviera je celá bordová a druhý tréner odíde z postrannej čiary a odbehne ku kabíne komentátora. „Mrzí ma to,“ hovorí tretiak a pritiahne späť môj pohľad, „nič viac o tom neviem.“

Hlásateľov hlas zapraská v reproduktoroch. „Prosím o pozornosť, vážení. Je mi to ľúto, ale vo svetle nedávnych udalostí sa dnešný posledný zápas na domácej pôde našej školy proti strednej škole North Lafourche ruší. Lístky však nezahadzujte, budú platné aj na preložený zápas. No zároveň vás prosím, aby ste teraz opustili štadión. Ďakujem za spoluprácu a prajem ešte pekný večer. Dávajte si na seba všetci pozor.“

Z tribúny hostí z North Lafourche sa ozvú hlasné protesty a hlúčik roztľieskavačiek na ihrisku sa tvári ohromene, keď za nimi vybuchne jediná svetlica. Pyrotechnik zrejme nedostal správu.

„Och, preboha,“ zhíkne Sammy, keď si všetci v študentskej časti šepkajú a pozerajú jeden na druhého. „Musíme ísť.“

„Čo tým chceš povedať?“ zašepká Imani. „Mali by sme tu zostať. Ak sa Heather stratila, musíme...“

Stíchnu, len čo sa na nich varovne pozriem, ale už je aj tak neskoro. Lea sa zvrtnu k nám. „Čo musíte?“

Zaškrípem zubami. Nie žeby naša agentúra bola úplným tajomstvom, ale nechválime sa tým a pracujeme striktnie na základe „čím menej vieš, tým lepšie“. A Lea Li Zhangová naozaj nemusí nutne vedieť čokoľvek o mojom živote. Aspoň teraz už nie.

Nevenujem pozornosť jej jedovatej otázke, ale jej ľadový tón mrazí rovnako ako vzduchu naokolo. „Hádam ju neplánuješ ísť hľadať, však nie, Iris? Hlavne po tom, čo sa stalo naposledy,“ dobiedza ďalej.

Pri jej slovách sa so mnou zatočí tribúna a zovrie mi hrdlo. *Čo sa stalo naposledy. Blikajúce červené a modré svetlá pretínajú vzduch ako nože a dupot mojich vojenských čižiem na flákatom linoleu. Pokúšam sa zabrániť tomu, aby sa mi zdvihol žalúdok.*

Natiahnem ruku, aby som sa uzemnila, prstami obopnem studený kov zábradlia pred sebou. Som tu. V tomto okamihu. Nie som tá istá osoba ako pred rokom a Heather nie je Stella.

„Daj mi pokoj, Lea,“ zahriaknem ju potichu, vytláčam spomienky na slávnostný ples z mysle. To jej zotrie povýšenecký výraz z tváre. Otočím sa k agentúre.

„Podme,“ súrim Imani a Sammy, kývnem hlavou k schodisku vpravo. Žiaden únik do spomienok. Žiadne nervové zvrútenie sa. Ovládam svoje pocity a všetko pôjde tak, ako má, pre tento raz. „Nejdeme nikam, kým nenatrafíme na nejaké stopy.“

Prezradím vám málo známy fakt o prípadoch nezvestných osôb: keď sa niekto stratí, môžete to na polícii nahlásiť kedykoľvek. Traduje sa chybný názor, že treba čakať dvadsaťštyri hodín a až potom môžete oficiálne vyhlásiť osobu za nezvestnú, ale nie je to

tak. Ak máte opodstatnený dôvod domnievať sa, že niekto zmizol, môžete to nahlásiť okamžite. Vlastne je lepšie spraviť to tak, lebo, teraz vám poviem druhý fakt o hodinách a prípadoch nezvestných osôb, väčšina sa vyrieši do štyridsiatich ôsmich hodín.

Niektorí ľudia – teda mnohí, oveľa viac, akoby si jeden pomyslel – sa vrátia dobrovoľne. Ak sa tak nestane, dajú sa ľahko nájsť. Zvyčajne sú s rodičom alebo poručníkom a každý rok sa väčšina prípadov nezvestných detí udeje v rámci sporu o zverenie dieťaťa do osobnej starostlivosti jedného alebo druhého rodiča. No potom existujú prípady, ktoré nejdú tak ľahko. Prípady, keď stratená osoba nie je u príbuzných ani u priateľov, a vtedy daného mladistvého či mladistvú označia ako dieťa na úteku z domu. Prípady ako Stellan.

Dúfam, že o Heather platí to prvé. No niekto ju nahlásil ako nezvestnú počas dvanástich hodín, odkedy ju videli naposledy, preto musia byť presvedčení, že sa stalo niečo zlé. A ak sú na polícii takí zúfalí, že prerušia posledný domáci zápas sezóny, aby v tichosti odviekli Nathana Deverauxa, tak do toho veľa nádeje nekladám.

Žalúdok mi začína ochromovať hrôza.

„Aký máme plán útoku?“ pýta sa Imani, keď si fúka na ruky a zahrieva si ich. Opäť všetci stojíme v tom istom výklenku, kde sme sa predtým rozprávali s Luz, keď nás vyhnali z tribúny, ale z odporného citrónového zápachu záchodov sa mi ťažko rozmýšľa. Hru zrušili už pred tridsiatimi minútami a zvyšok futbalového tímu začal pridávať príspevky na Snapchat s označením ako #BuďVšetciAleboNikto a #SloboduPreNathanaDeverauxa, lenže nikto, s kým sme sa rozprávali, nevie o Heather nič. Strácame drahocenný čas.

„Mali by sme ísť do Joaninho bistra,“ navrhne Sammy, keď zdvihne pohľad od SnapMap. „Zdá sa, že sa tam schádzajú všetci, a je to dokonalé miesto, kde sa dajú zachytiť všetky klebety, keďže sa nemôžeme pýtať priamo polície.“

Všetko si to premietam v hlave: moji priatelia, ťažký puch čističa, tieň lúčov prebleskujúcich im po tvárach. Myslím na Heather. Na jej paranoju, apatiu, unavené oči. Kdesi v temných zákutiach svojej mysle už tuším, že sa nenájde u príbuzných ani v dome u nejakého kamaráta. Prikývnem. „Bistro znie fajn.“

„Dobre teda,“ súhlasí Imani a zaštrngá kľúčmi od auta. „Poďme.“

Len čo prejdeme cez strieborné pochrómované dvere Joaninho bistra, ústa mi zaplavia sliny, akoby som bola jedným z Pavlovových psov s podmieneným reflexom. No potom zbadám, ako Joanini synovia, dvojčky, nesú dva taniere sladkých nadýchaných čučoriedkových lievancov krížom po bodkovanom lino-leu, a skutočne mi zaškvŕka v žalúdku.

Sammy mala pravdu. Všetky boxy obsadili diváci zo zápasu. Andre a Damon sa o seba navzájom potkávajú, keď rýchlo nosia na stoly objednávky, dolievajú zákazníkom kávu a vynášajú z kuchyne sendviče s rozpáleným mäsom. Pokrútim hlavou a zatlačím hlad do úzadia. Teraz sme sem prišli po informácie. To je dôležitejšie ako objednať si všetko z jedálneho lístka, hoci tu varia úplne fantasticky.

Spoza pultu na nás pozerá žena s pokožkou o niekoľko odtieňov svetlejšou, ako má Imani, a zaškerí sa. „No, pozrime

sa, čo to k nám čerti ženú,“ šteboce Joan veselo, utiera si ruky o prednú stranu zástery, prejde okolo pultu a vtiahne nás do hrejivého objatia. Jej retro malomestské bistro pozostáva zo staromódnych boxov s červenými koženými sedačkami, z čier-no-bielej kosoštvorcovej dlažby a miniatúrneho hracieho au-tomatu so starými pesničkami za dvadsaťpäť centov a pýši sa najlepšou domácou kuchyňou, na akú naraziš južne od New Orleans. Stretáva sa tu aj naša agentúra a bistro patrí medzi mo-je najobľúbenejšie miesta v Hillwoode.

„Ahoj, Joan,“ pozdraví Sammy a vymaní sa z jej objatia. „Počula si, že sa stratila Heather Nasatová?“

Joan prikývne a úsmev jej posmutnie. „Dúfam, že ju čosko-ro nájdú,“ poznamená, potom sa na okamih zahľadí na pár, ktorý ši šepká pri bare, a otočí sa znovu k nám. „Je pravda, že vypočúvajú jej frajera?“

Imani sa na tvári zjaví úškrn. „Hej, myslíme si to.“

„Teda,“ utrúsi Joan a ja žasnem nad tým, koľko pohrdania sa zmestí do dvoch prikrášených slabík. „Tak to už je niečo, nie?“ Potrasie čiernymi kučerami, úsmev sa znovu usadí na svojom mieste. „Posaďte sa a pripravím vám nejaké mliečne kokteily. Chcete to čo vždy?“

„Ďakujeme, Joan,“ potvrdí Imani.

Prejdeme popri zarámovaných fotografiách Louisa Arm-stronga a Jamesa Bookera, vystrihnutého článku o tom, ako New Orleans Saints vyhrali Super Bowl XLIV a veľký nápis IDZ DO PEKLA, OLE MISS (nový prídavok od Patricka, staršieho brata Andreho a Damona, ktorý minulú jar začal chodiť na Louisian-skú štátnu univerzitu). Minieme moju obľúbenú časť výzdoby stien – sériu fotografií Joan s manželom a synmi v priebehu ro-

kov na každoročnom festivale ustríc oblasti Lafourche –, keď mi zrak spočinie na Arden Blakovej pri bare. Plače, po srdcovej tvári sa jej rozteká riasenka a zaschnutý sopeľ a vytvára sa okolo nej menší dav. Všetci ju potichu chlácholia zakaždým, keď vytiahne hnedú servítku zo škatule a vyfúka si dokonalý pehavý nos. Pecka.

Sammy s Imani sa na ňu pozerá tiež, zmeníme smer a stratíme sa v dave presne včas, aby sme si vypočuli posledné Ardenine slová: „... nevedela som, že potom nepôjde na hodinu. Iba sme si tu chceli d-dať obed. A teraz je... je...“ Hlas sa jej zlomí na poslednom slove a niekto ju potľapká po chrbte, keď sa celá zaslzená načiahne po ďalšiu vreckovku.

Pery pevne stisnem, až z nich zostane len tenká čiara. Nemám Arden Blakeovú až tak v láske – zo svätej trojice, ktorú tvorí ona, Heather a Delphine Fontenotová, má najmenej zaujímavú osobnosť, ale možno to bude aj tým, že sa prisťahovala do Hillwoodu mesiac po Stellinom zmiznutí –, ale nedá sa ani povedať, že by som ju neznášala. Jediné, čo by som jej mohla vyčítať, bolo, že sa dobrovoľne prihlásila ako jeden z prvých hostí neslávne známeho investigatívneho podcastu mojej bývalej frajerky. Tá ho vydala v marci a zo zmiznutia mojej sestry urobila úplnú senzáciu. A zrejme to bude jeden z mnohých dôvodov, prečo som sa nedostala ani za prvú minútu prvej epizódy a prečo sa doteraz úmyselne vyhýbam všetkému okolo *Ako nájsť stratené dievča*.

Ešte aj dnes si myslím, že podcast bol to najodpornejšie, čo kedy Heather spravila. Ukončila náš vzťah a potom ho o niekoľko mesiacov začala vysielat' – rozišli sme sa v decembri, keď ma zadržala polícia, lebo som odplašila jediného svedka v Stel-

linom prípade –, no ani naše odlúčenie ju nezastavilo, aby vyťažila z mojej osobnej bolesti. Pokiaľ viem, moja bývalá natočila päť epizód podcastu, potom ju to začalo nudiť a vrhla sa na starú dobrú cestu kapitánky roztlieskavačiek. Potom sa začala správať ako typická obyvateľka štvrte Bellevue, utvrdila svoje priateľstvo s Delphine a Arden a tiež medzitým prišla o každý kúsok svojej osobnosti, ktorý nás dve zviedol dokopy. A keď začala chodiť s Nathanom Deverauxom, to bol posledný kliniec do rakvy.

A teraz nikto nevie, kam sa podela.

„Nie je to tvoja chyba,“ prehovára ju Delphine, ktorá stojí vedľa Arden, zovrie hrču vreckoviek pevnejšie v dokonale upravených rukách. „Nespravila si nič zlé.“

„Ja, ja v-viem,“ začká Arden, „ale čo ak sa jej stalo niečo f-fakt zlé? Polícia bude asi vy-vypočúvať aj nás, keďže sme-sme ju videli ako posledné.“

„Kde?“ nemôžem si pomôcť.

Arden na mňa uprie svoje ľadovomodré oči orámované zlepenými mokkými mihalnicami a prikývne. „Prišli sme sem na obed. A v-vrátili sme sa do školy asi päť minút pred tretím vyučovacím blokom. My dve s Delphine sme šli do triedy a odvtedy Heather nikto nevidel.“

Akurát v tom okamihu sa musí zjaviť Carrie, jedna z čašníčok. „Dáte si vy tri niečo?“ pýta sa agentúry. Od troch piercingov v obočí sa jej odrazí svetlo dopadajúce cez sklenený blok za Arden a Delphine. Spomedzi všetkých Joaniných zamestnancov som vždy mala najradšej Carrie – z jej výrazného líčenia očí, tmavozelených vlasov a tetovania močariska na celej ruke nevyžaruje práve priateľskosť, je to skôr drsniačka.

„Joan nám už pripravuje mliečne kokteily,“ odpovie Sammy šeptom. Carrie prikývne a potom sa pohne, aby odniesla haldu špinavých tanierov z baru.

Imani sa zamračí na roztlieskavačky. „Obe máte alibi, však? Boli ste v škole. Nič vám nehrozí.“

Arden nešťastne posmrkáva. „A-aj Nathan bol,“ protirečí. „A polícia ho už zo-zobrala, nie?“

„Ale nezatkli ho,“ odvrkne Delphine a podáva jej ďalšiu vreckovku. „Iba ho chcú vylúčiť z okruhu podozrivých. Teda, chcem tým povedať, že Heather je starostova dcéra, jej rodičia si možno myslia, že to urobil.“

Arden si vezme vreckovku, hlasno si vyfúka nos a pokrúti hlavou. „A-ale oni ešte ani ne-nevedia, že zmizla, zabudla si? Heather nám včera vravela, že šli na výročie na túru do Južných Álp.“

Viac zo seba nedostane, lebo sa úplne zrúti. Delphine sa poobzerá po bistro a navrhne jej, že ju odvezie domov.

Sammy aj Imani sa rovnako zamračia. Aj ja sa zachmúrim. Takže to neboli Nasatovci, kto nahlásil, že sa Heather stratila.

V hlave mi víria myšlienky, keď dve jej najlepšie kamarátky odchádzajú z Joaninho bistra a dav okolo nás sa začne pomaly rozchádzať. Arden a Delphine videli Heather ako posledné, okolo pol jednej na obed. Jej rodičia sú odcestovaní. Polícia vzala Nathana Deverauxa na vypočúvanie.

Zdvihnem hlavu a zízam do diaľky. Chcem svojej mysli dopriať čas, aby si prebrala všetky tie nové informácie, ktoré práve získala. A potom mi pohľad padne na ňu. Má na sebe jednoduché šaty, stále sŕka čiernu kávu z hrnčeka, ale svoje hnedé oči zapicháva do mojej tváre. Chce, aby som vedela, že ma vidí.

Kým sa stihnem rozhodnúť, či sa mám odvrátiť alebo nie, kývne hlavou k prázdnomu miestu oproti.

„Viete čo?“ nadhodím Sammy s Imani, nútim sa prehltnúť napriek hrči v krku. „Chodte dopredu a nájdite box bezo mňa. Hneď... za vami prídem.“

„Si si istá?“ spýta sa Imani, ale ja dokážem iba prikývnuť, potom sa otočí. „No dobre. Tak môžeme obsadiť náš zvyčajný roh,“ dodá a potom sa stratia v tlačnici.

Detektívka de Rosová ani nemrkne, keď sa posadím oproti nej k stolu. Má hlbšie vrásky okolo kútikov tmavohnedých očí, orlí nos trochu krivší a jej po pleciah dlhým vlasom chýba zvyčajný lesk. No nič iné sa na nej nezmenilo, odkedy som ju pred rokom videla naposledy. „Ahoj, Iris.“

„Zdravím, detektívka,“ bavím sa s ňou ako so starou priateľkou. Či dokonca partnerkou. „Mali by ste sa vrátiť k svojmu starému šampónu.“

Neusmeje sa. Ani to sa nezmenilo.

„Jednu študentku z tvojej strednej školy práve vyhlásili za nezvestnú,“ oznámi mi detektívka de Rosová, ktorá zjavne nemá chuť mrhať časom, keď sme už raz vybavili všetky formality. „Volá sa Heather Nasatová. Poznáš ju?“

Pred očami sa mi v rýchlom slede objavujú zábery. Môj pohľad sa stretne s Heatherinými tmavými očami cez celú telocvičňu počas konkurzu na roztlieskavačky v druhom ročníku. Sledujem ju, ako jej poskakuje lesklý vrkoč počas tréningov, zápasov a nácvikov. Stellin úsmev, keď nás oficiálne zoznámila: *Toto je moja sestra*. A ako sme my dve celé mesiace okolo seba opatrne našlapovali a ako som každým rozhovorom na tribúne čoraz viac prepadala jej čaru a presviedčala som sa, že také

šťastie mať nemôžem, že by bola Heather na dievčatá, až kým ma nakoniec nepobozkala v šatniach na konci druhého ročníka – jej mäkké a teplé pery, moje prsty pod okrajom jej tmavozeleného dresu s nápisom BOJOVNÍ ALIGÁTORI HILLWOODSKEJ STREDNEJ.

Žmurknem. „Poznám ju,“ pripustím.

Detektívka znovu prikývne. „Určite to vieš, Iris, ale neprišla som sem, aby som s tebou preberala detaily jej prípadu. Ak je to možné, určite ju nájdeme.“

V hlave mi víria myšlienky. Už teraz to nestačí.

Detektívka zjavne berie moje mlčanie ako ľahostajnosť. „Lenže,“ pokračuje a zrazu jej tón rozhodne znie menej súcitne, „chcem od teba, aby si ma dobre počúvala, keď ti poviem, že ak sa nám ju nepodarí nájsť do štyridsiaticich ôsmich hodín, nesmieš sa do toho miešať. Je to jasné? Pochopila si?“

Prikývnem. Ak by som otvorila ústa, mohlo by z nich vyjsť niečo, čo by som olutovala.

„Už nie si dieťa,“ pokračuje detektívka de Rosová. „Chodíš už do... do posledného ročníka na strednej? Máš takmer osemnásť?“

Prikývni. Len prikyvuj, Iris. Nevybuchni. Nehovor nič, nedávaj jej dôvod, aby ťa podozrievala ešte viac.

„Presne. A ak zistím, že mi znovu kazíš vyšetrovanie,“ dodáva detektívka, „bez váhania zatknem teba – a každého, kto ti pomáha – za marenie vyšetrovania trestného činu. A to ti pôjde do záznamu. Potom už nebudeš mať šancu, aby si dostala licenciu súkromnej vyšetrovateľky v Louisiane ani v žiadnom inom štáte. Pochopila si?“

Nie, nepochopila, lebo som prestala počúvať po *znovu kazíš vyšetrovanie*. Kazíť vyšetrovanie *znovu*.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ako nájsť stratené dievča .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.